

opusdei.org

Sobota 21. týždňa v Cezročnom období

Rozjímanie na sobotu 21.
týždňa v Cezročnom období.
Navrhované témy sú: slúžiť cez
naše talenty; ochromujúci
strach; hodnota obyčajného
života.

31.08.2024

PRI JEDNEJ PRÍLEŽITOSTI Ježiš
rozprával príbeh o pánovi, ktorý sa
„chystal na cestu. Zavolať si sluhov a
zveril im svoj majetok: jednému dal
päť talentov, druhému dva a
ďalšiemu jeden, každému podľa jeho

schopností, a odcestoval“ (Mt 25, 14-15). Zámerom toho muža bolo, aby jeho sluhovia vyjednali to, čo dostali, aby po návrate získali určitý výnos. Kristus povedal toto podobenstvo, aby vysvetlil potrebu opätovať prirodzené a nadprirodzené dary, ktoré nám Boh dal.

Podobne ako sluhom v podobenstve, aj nám Pán dal jedinečné talenty; schopnosti, ktoré môžeme využiť na to, aby sme prinášali ovocie a robili naše okolie lepším. „Boh povoláva každého človeka k životu a dáva mu talenty a zároveň mu zveruje poslanie, ktoré má splniť. Bolo by hlúpe myslieť si, že tieto dary nám prináležia, a zrieknuť sa ich používania by znamenalo nenaplniť zmysel svojej existencie“^[1]. Prvým krokom k tomu, aby som ich čo najlepšie využil, je rozpoznať ich, to znamená určiť, aký by mohol byť môj konkrétny prínos pre druhých.

Niekedy to môže súvisieť s naším temperamentom: expanzívny človek môže mať schopnosť rozveseliť alebo rozosmiať druhých, zatiaľ čo introvert môže mať väčší sklon počúvať a rozpoznať potreby ľudí okolo seba. Inokedy budú tieto talenty súvisieť s našimi profesionálnymi schopnosťami, ktorými prispievame k zlepšeniu spoločnosti, v ktorej žijeme, a ktoré môžu poznačiť aj naše vzťahy.

V každom prípade nie je rozhodujúca ani tak veľkosť vplyvu, ktorý môžeme zanechať, ale úsilie o to, aby sa talent zúročil, sprevádzaný Božou milosťou. V podobenstve Pán rovnako chváli toho, kto vyprodukoval päť talentov, aj toho, kto získal ďalšie dva, pričom uznáva odhodlanie oboch priniesť dobré ovocie. Týmto spôsobom Ježiš chce, aby sme si vážili to, čo sme dostali, a aby sme boli vďační za dary, ktoré majú iní. Kým závišť nás vedie k tomu, aby sme pohrdali tým,

čo máme, a aby sme boli zarmútení nad talentami iných, Kristov návrh je oveľa vzrušujúcejší: pozýva nás, aby sme do hry vniesli svoje kvality, bez ohľadu na to, koľko ich máme alebo ako málo, a aby sme sa tešili z dobra, ktoré pramení zo služby a z toho, že sa necháme obsluhovať darmi iných. „Vykop ten talent! Rob všetko preto, aby priniesol úžitok, a v tomto nadprirodzenom obchodovaní pocítiš radosť a pochopíš, že nezáleží na tom, ak výsledkom nie je úchvatné dielo, ktoré môžu ľudia obdivovať. Podstatné je odovzdať všetko, čo máme a čím sme a usilovať sa o to, aby talent prinášal úžitok a aby sme ustavične vydávali dobré plody“^[2].

JEDEN ZO SLUHOV v podobenstve dostal talent. Namiesto toho, aby s ním vyjednával a pokúsil sa ho získať

späť, „vykopal jamu a peniaze svojho pána ukryl“ (Mt 25, 18). A keď sa pán vrátil, vysvetlil mu, prečo to urobil: „Pane, viem, že si tvrdý človek: žneš, kde si nesial, a zbieraš, kde si nerozsýpal. Báľ som sa, a preto som išiel a ukryl tvoj talent v zemi. Hľa, tu máš, čo je tvoje“ (Mt 25, 24-25).

Je normálne, že tvárou v tvár poslaniu, ktoré nám Boh zveril, prežívame, podobne ako sluha v podobenstve, istý strach. Bojíme sa, že nezvládneme úlohu, že zlyháme, že budeme vyzerať zle, že stratíme talent, ktorý sme dostali... Mať tento pocit nie je problém. V skutočnosti je to logická reakcia: ak by sme si tvárou v tvár tomu, čo od nás Pán žiada, boli príliš istí svojimi schopnosťami, potom by sme sa viac spoliehali na to, čo dokážeme, než na Božiu milosť. Počiatočný strach je dobrý, keď nás vedie k tomu, aby sme sa odovzdali Bohu, lebo vtedy sa mení na dôveru. „Tento sluha nemá

dôverný vzťah k svojmu pánovi, ale bojí sa ho, a to ho blokuje. Strach vždy znehybňuje a často vedie k nesprávnym rozhodnutiam. Strach odrádza ľudí od iniciatívy, vedie ich k tomu, aby sa utiekali k bezpečným a zaručeným riešeniam, a tak nakoniec nerobia nič dobré. Ak chcete napredovať a rásť na ceste životom, nemáte sa báť, ale musíte nadobudnúť dôveru“^[3].

Chronický strach môže byť spôsobený znetvoreným obrazom Boha. Niekedy si môžeme podobne ako sluha myslieť, že Pán sa podobá na prísneho pána, ktorý nás chce len potrestať. „Ak je v nás tento nesprávny obraz Boha, potom náš život nemôže byť plodný, pretože budeme žiť v strachu a strach nás nepovedie k ničomu konštruktívnemu“^[4]. Sväté Písmo nám, naopak, ukazuje „Pán je milostivý a láskavý Boh, zhovievavý, veľmi milosrdný a verný“ (Ex 34, 6);

namiesto kráľa, ktorý nemilosrdne trestá chyby svojich poddaných, je Otcom, ktorý svojho syna vracajúceho sa domov, zahrnie bozkami a pripraví mu to najlepšie, čo má (porov. Lk 15, 11-32). V tomto zmysle svätý Josemaría poznamenal, že Boh nie je ako poľovník, ktorý čaká na najmenšie pošmyknutie zveri, aby ju zastrelil, ale je ako záhradník, „ktorý sa stará o kvety, zalieva ich, chráni a strihá ich len vtedy, keď sú najkrajšie, plné sviežosti“^[5].

PÁN V PODOBENSTVE oslovuje každého zo sluhov, ktorí priniesli ovocie, takto: „Správne, dobrý a verný sluha; bol si verný nad málom, ustanovím ťa nad mnohým: vojdí do radosti svojho pána“ (Mt 25, 21). Na rozdiel od toho, čo by si mohol myslieť tretí sluha, pán je skôr

velkorysý, lebo neprimerane odmeňuje úsilie svojich pracovníkov. Hoci sluhovia urobili málo, dostanú niečo oveľa väčšie, než by sa dalo ľudsky očakávať: život so svojim pánom.

Kristus tak ukazuje, že na dosiahnutie večného života nie je potrebné robiť mimoriadne veci. Samozrejme, životopis niektorých svätých je poznačený takýmito udalosťami, ale väčšinu ľudí Boh vedie po obyčajnej ceste svätosti. A táto cesta sa vyznačuje láskou, s akou plníme úlohy, ktoré nám Pán zveril: starostlivosť o vlastnú rodinu, vykonávanie práce, praktizovanie zbožnosti... Všetky tieto skutočnosti, podobne ako talenty v podobenstve, môžu nadobudnúť nepredstaviteľné rozmery: ak budeme dobrými rodičmi, manželmi, kresťanmi a pracovníkmi, môžeme sa tešiť z nebeskej slávy.

„Život ako zvyčajne nie je bezcenný. Ak sa nám robenie tých istých vecí každý deň môže zdať prázdne, bezduché, neinšpiratívne, je to preto, že nám chýba láska. Keď je tu láska, každý nový deň má inú farbu, inú atmosféru, iné vibrácie, inú harmóniu. Nech všetko robíte z Lásky. Neunavujme sa láskou k nášmu Bohu: musíme využiť každú sekundu nášho biedneho života na službu všetkým tvorom, z lásky k nášmu Pánovi, pretože čas smrteľného života je vždy príliš krátky na lásku, je krátky ako vietor, ktorý veje“^[6]. Väčšiu časť svojho života prežila Panna Mária v normálnosti, ako žena svojej doby. Jej môžeme zveriť talenty, ktoré nám Boh dal, aby sme vedeli, ako ich urobiť plodnými v našej každodennej realite.

[1] Benedikt XVI, *Anjel Pána*, 13-XI-2013.

[2] Svätý Josemaría, *Boží priatelja*, bod 47.

[3] František, *Anjel Pána*, 19-XI-2017.

[4] *Ibid.*

[5] Svätý Josemaría, citované v Andrés Vázquez de Prada, *El fundador del Opus Dei*, zv. 3, Rialp, Madrid, s. 430.

[6] Svätý Josemaría, *List 1*, bod 19.

.....

pdf | document generated
automatically from <https://opusdei.org/sk-sk/article/sobota-21-tyzdna-v-cezrocnom-obdobi/> (12.04.2026)